

DEN KLUVNE FRÄMLINGEN

Jag är en främling i detta land,
men detta land är ingen främling i mig.
Jag är inte hemma i detta land,
men detta land har gjort sig hemma i mig.

Jag har av ett blod som inte kan spädas
i mina ådror ett dricksglas fullt
och generation efter generation
skall juden, lappen, konstnären i mig
söka sitt blodsband, forska i skriften,
stanna vid seiten i ödemarken
i ordlös vördnad för någonting bortglömt,
klaga för vinden: Vilde! Neger! —
storma mot stenen: Jude! Neger! —
utanför lagen och under lagen,
fången i deras, de vitas, men ändå
— lovad vare min lag! — i min!

Så är jag en främling i detta landet,
men detta landet har gjort sig bekvämt i mig!
Jag kan inte leva i detta landet,
men detta landet kan leva gott i mig!

Där, i de korta, milda,
de fattiga stundernas vilda Sverige,
där var mitt land, ty det var överallt!
Här, i de långa, välfödda stundernas
fredliga, trånga Sverige,
där allt har en gräns, är det mig mörkt och kallt!

Gunnar Ekelöf

